Bilaga

# Sammanfattning

I vårt uppdrag har ingått en rad olika frågor som har kunnat delas upp i två huvudsakliga områden, frågor om människohandel och frågor om barn- och tvångsäktenskap. Beträffande den förstnämnda delen av uppdraget har utredningen haft i uppdrag att göra en översyn av bestämmelsen om människohandel i 4 kap. 1 a § brottsbalken. Översynen har syftat till att möjliggöra en mer effektiv bekämpning av människohandel och innefatta en bedömning av om brottsbeskrivningen eller straffskalorna borde ändras.

Beträffande människohandel har vi också haft i uppdrag att överväga om kravet på dubbel straffbarhet borde slopas och om utlänningslagen (2005:716) borde kompletteras för att tillgodose det behov av skydd som målsägande i mål om människohandel eller närliggande brott kan ha. Uppdraget i den del som avser utlänningslagen grundas på att det i socialförsäkringsutskottets betänkande 2005/06:SfU4 s. 17 anges att utskottet anser att det borde införas en särskild bestämmelse i utlänningslagen som anger att den som aktivt medverkat i rättsprocessen genom att ställa upp som vittne eller medverkat som målsägande ska kunna beviljas permanent uppehållstillstånd i Sverige om personen i fråga till följd härav är i behov av skydd här. Vi har också haft att analysera frågan om Sveriges tillträde till Europarådets människohandelskonvention (Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings, ETS nr 197).

Beträffande barn- och tvångsäktenskap har vi haft att utreda om det gällande straffrättsliga skyddet mot barn- och tvångsäktenskap är tillfredsställande. Den delen av uppdraget har vi också ansett innefatta frågor som rör tillämpningen av 2 kap. brottsbalken Om tillämpligheten av svensk lag.

*Människohandelsbrottet i 4 kap. 1 a § brottsbalken*

Bestämmelsen om människohandel i 4 kap. 1 a § brottsbalken har för närvarande en utformning som kan hindra att den tillämpas på ett effektivt sätt. Detta yttrar sig bl.a. i att människohandelsförfaranden i mycket stor utsträckning bedöms som andra brott, såsom koppleri eller grovt koppleri enligt 6 kap. 12 § brottsbalken. Straffstadgandet i 4 kap. 1 a § brottsbalken ska därför ges en ny utformning som på ett tydligt sätt anger vilka förfaranden som ska vara kriminaliserade som människohandel. Bestämmelsen i 4 kap. 1 a § brottsbalken ska dock också fortsättningsvis vara utformad i enlighet med den internationellt godtagna definitionen av människohandel.

Människohandelsbrottet ska innehålla rekvisit som tydliggör att brottet är ett fridskränkningsbrott, vilket i dag markeras genom att det uppställs krav på att gärningsmannen ska ha använt sig av otillbörliga medel. Kravet ska finnas kvar.

De rekvisit som beskriver de otillbörliga medlen ska ges en något tydligare och lättillgängligare utformning än de nuvarande. Det ska därför anges att den som använder olaga tvång eller vilseledande, missbrukar någons utsatta belägenhet, missbrukar någons ungdom eller skyddslöshet, eller missbrukar någons beroendeställning, har använt ett sådant medel som kan föranleda ansvar för människohandel.

Den nuvarande uppräkningen av handelsåtgärder ska kompletteras med att den som med något otillbörligt medel kontrollerar annan för att utnyttja honom eller henne ska kunna straffas för människohandel.

I den nu gällande bestämmelse uppställs ett krav på att gärningsmannen genom användandet av ett otillbörligt medel och vidtagandet av en handelsåtgärd tar kontroll över offret. Kravet i 4 kap. 1 a § första stycket brottsbalken på att gärningsmannen ska ta kontroll över offret har i vissa fall kommit att medföra att bestämmelsen tillämpats på ett sätt som inte är effektivt. Kravet ska därför utgå.

Beträffande utnyttjandesyftena ska det nuvarande subjektiva rekvisitet ”i syfte att” utgå och ersättas med ”med uppsåt att”. Fortsättningsvis ska det för straffbarhet alltså inte längre vara nödvändigt att gärningsmannen direkt åsyftat att utnyttja offret. Det ska i stället anses tillräckligt att gärningsmannen handlat med indirekt uppsåt eller likgiltighetsuppsåt.

I 4 kap. 1 a § andra stycket brottsbalken straffbeläggs att föra över eller ta emot kontrollen över en person som människohandel. Till följd av de ändringar som föreslås i 4 kap. 1 a § första stycket brottsbalken kommer situationerna i det nuvarande andra stycket i 4 kap. 1 a § brottsbalken att omfattas av bestämmelsens första stycke. Det nuvarande andra stycket i 4 kap. 1 a § brottsbalken ska därför utgå.

Vissa människohandelsförfaranden inleds med att det utges eller tas emot betalning för offret, dock utan att något av de medel som nämns i bestämmelsen används. För att kunna skapa en heltäckande reglering av samtliga de led som kan ingå i ett människohandelsförfarande ska även sådana transaktioner bestraffas som människohandel. En bestämmelse som tydliggör kriminaliseringen av affärstransaktioner av den karaktären ska därför föras in i 4 kap. 1 a § andra stycket brottsbalken.

För att straffansvar för människohandel med ett barn, dvs. offer under 18 år, ska kunna inträda krävs att gärningsmannen med ett otillbörligt medel vidtar en handelsåtgärd med uppsåt att offret ska utnyttjas för något av de syften som nämns i uppräkningen i bestämmelsen. För att tydliggöra barnets utsatta situation ska det av 4 kap. 1 a § tredje stycket brottsbalken framgå att den som begår en gärning som avses i bestämmelsens första stycke mot ett barn alltid ska anses ha missbrukat barnets skyddslöshet. I praktiken innebär regleringen i 4 kap. 1 § a tredje stycket brottsbalken, sedd tillsammans med vårt förslag om att det nuvarande kontrollrekvisitet i 4 kap. 1 § första stycket brottsbalken ska utgå, att det inte uppställs något krav på att gärningsmannen använt sig av ett otillbörligt medel om offret för människohandeln är under 18 år.

Det är alldeles klart att offrets samtycke saknar betydelse för straffansvar. Vi finner därför inte skäl att införa en bestämmelse i 4 kap. 1 a § brottsbalken om att offrets samtycke till utnyttjandet saknar betydelse för straffansvar.

Den föreslagna ändringen i 4 kap. 1 a § första stycket brottsbalken innebär att fullbordanspunkten för brottet tidigareläggs.

Straffet för människohandel bör även fortsättningsvis vara fängelse i lägst två och högst tio år. Den lindrigare straffskalan i bestämmelsen bör också finnas kvar.

*Barn- och tvångsäktenskap*

Vi anser att det inte finns förutsättningar för att kriminalisera ytterligare handlingar av lindrigare karaktär som kan föregå ingåendet av ett tvångsäktenskap. Vi anser inte heller att det föreligger behov av att införa särskilda brottsrubriceringar som tar sikte på tvångsäktenskap som inte är barnäktenskap.

Vi anser emellertid att det finns ett behov av att införa en bestämmelse som tar sikte på de äktenskap som ingås med ett barn som är under 16 år som inte är att anse som tvångsäktenskap. Vi föreslår därför en straffbestämmelse som innebär att en vårdnadshavare som tillåter ett barn som är under 16 år, vilket är svensk medborgare eller har hemvist i Sverige, att ingå ett äktenskap som är giltigt i vigsellandet ska dömas för tillåtande av barnäktenskap till fängelse i högst två år. Bestämmelsen bör föras in i 7 kap. brottsbalken, Om brott mot familj.

Vi anser också att det föreligger ett stort behov av att vidta utbildnings- och informationsinsatser för att åstadkomma en attitydförändring i frågorna och att det bör skapas en bredare kompetens för att tillgodose de utsatta barnens och ungdomarnas behov av stöd och skydd.

*Dubbel straffbarhet*

Människohandelsbrottet är ett mycket allvarligt brott som är av internationell och gränsöverskridande karaktär. För att skapa ett effektivt straffrättsligt skydd mot människohandel bör kravet i 2 kap. 2 § andra stycket brottsbalken på dubbel straffbarhet för brott begångna utomlands inte gälla för människohandel eller de osjälvständiga brottsformerna vid människohandel.

Vi föreslår också att en dom som meddelats i en annan stat inte ska innebära hinder mot ny lagföring i Sverige.

För att skapa ett effektivt straffrättsligt skydd mot tillåtande av barnäktenskap bör kravet i 2 kap. 2 § andra stycket brottsbalken på dubbel straffbarhet för brott begångna utomlands inte gälla för det brottet.

*Uppehållstillstånd för offer för människohandel*

De möjligheter att bevilja permanent uppehållstillstånd som finns i utlänningslagen (2005:716) är tillräckliga för att tillgodose behovet av att bevilja sådana uppehållstillstånd för offer för människohandel som aktivt medverkat som vittne eller målsägande och till följd därav är i behov av skydd här. Något behov av ytterligare bestämmelser inom skyddsområdet som tar sikte på just den situationen föreligger inte enligt vår mening. Däremot bör bestämmelsen i 5 kap. 6 § utlänningslagen förtydligas genom att det i bestämmelsen uttryckligen sägs att det vid en bedömning särskilt ska beaktas om utlänningen utsatts för människohandel.

*Europarådets konvention om bekämpande av handel med människor*

I september 2003 inleddes ett arbete med att utarbeta en europeisk konvention mot människohandel. Sverige undertecknade konventionen i maj 2005. Konventionen syftar till att förhindra och bekämpa människohandel, konstruera ett fullständigt regelverk vad gäller skydd och hjälp till människohandelsoffer, garantera effektivare brottsutredningar och åtal samt främja internationellt samarbete. För att Sverige ska kunna tillträda konventionen krävs en lagändring i 9 kap. 16 § sekretesslagen (1980:100) i syfte att skydda uppgifter om offrets privatliv under ett domstolsförfarande. En sådan lagändring ska ske genom att brottet människohandel läggs till i uppräkningen i 9 kap. 16 § första stycket sekretesslagen. I övrigt krävs inte några lagändringar för Sverige att tillträda konventionen.

*Övriga frågor*

För att människohandel ska kunna bestraffas på ett effektivt och ändamålsenligt sätt är det enligt vår uppfattning avgörande att det genomförs utbildningsinsatser som riktar sig till de rättsvårdande myndigheter som kommer i kontakt med frågor som rör människohandel. Utbildningsinsatserna måste ta sikte på de olika faktorer som möjliggör människohandel, offrens situation och utformningen av kriminaliseringen. I Europarådets konvention om bekämpande av handel med människor ställs det krav på att det ska genomföras utbildning i frågorna.

Också beträffande frågor som rör barn- och tvångsäktenskap finns ett stort behov av utbildning vad gäller vilka straffrättsliga bestämmelser som kan vara tillämpliga och vilket stöd som offren bör få. Inom detta område är det nödvändigt att skapa en kunskapsbas, såväl inom enskilda myndigheter som nationellt. Detta bör kunna ske genom att det inrättas ett resurscentrum dit enskilda inom t.ex. myndigheter och skolor kan vända sig för att få råd och genom att regeringen tar fram en handlingsplan som är inriktad på åtgärder mot barn- och tvångsäktenskap.

*Ikraftträdande*

De föreslagna lagändringarna föreslås träda ikraft den 1 juli 2009. Några särskilda övergångsbestämmelser behöver inte meddelas.